

Csütörtök Esti Társaság

NEM

MI NEM VAGYUNK CSOPORT

NEM VAGYUNK IRODALMI ALKOTÓKÖR

NEM ÉLÜNK EGYMÁSSAL SZIMBIOZISBAN

MÁR NEM LEHETÜNK KÜLÖN

Nem lehet csoport az a társaság, melynek egyetlen tagja sincs.

Nem lehet csoport az a társaság, melynek elvileg korlátlan számú tagja van (lehet).

Az alkotóköreket és csoportokat a kollektív szarrágás meleg mítosza tartja egybe.

KI KELLT LÉPNÜNK EBRŐL

! ADJÁTOK VISSZA MAGANYÁT A PAPIR FÜLÉ HAJLÓ ALKOTÓNAK!

— az övé —

Csütörtök esténként versekkel teleírt papírlapok verdesnek a híres New York kávéház (ma hírhedt Hungária bisztró) márványasztalán. A Társaság inkarnálódik.

Pár pillanat ez, kevesebb, mint még a pincérnő az asztalhoz lebeg a sörökkel. Ezekben a pillanatokban mindenki tagja (lehet) a Társaságnak, aki opussal, s nem személyes vagy politikai ürüggyel akar ott lenni.

a MINŐSÉG

kell legyen, lehet a ma alkotó új (új) költő védjegye. a politikumot (a politikát) és az esztétikumot (a művészi erőt) szétválasztani nem bűn, de hiba és gyengeség, nekünk pedig, szándékunk szerint erősnek kell lennünk. (mert gyanítjuk: bűn ma gyengének lenni)

A hátorság (mely esetenként a civil kurázi kérdése) hiányát mi nem támogathatjuk alkotói (és/vagy személyes) gyávasággal

a KÍSÉRLET

MA az egyetlen lehetséges létmódja

a költészetnek. Nem az alkotásra vágyó kísérletről van itt szó, hanem az alkotó kísérletéről (önmegértése is) az alkotásnál. Nem az eddigi költészeti utakat akarjuk újrajárni, felszentelt mestereinkről (IME) ünnepélyesen lemondunk (ez nem új, de fontos!), időnk tanúi akarunk lenni, nem (csak) a hírmondói.

A Csütörtök Esti Társaság hát pillanatokra jelen van, s nyomban ki is alszik. De a benne — általa — manifesztálódó minőség szétszóródva térben

TÖBBET LÁSSON

TÖBBET ÉLJEN

állandósulni látszik. Kell, hogy számoljanak (s ne leszámoljanak) vele

Tóth Erzsébet

Kihajózni

A havasi gyopárok szemével
ha sokáig lehetne az egyetlent nézni,
a legelső sugárban megnyugodni,
ahogy múlt századi nők összeroskadnak
könyvekbe préselt virágok alatt,
ahogy lassan belehalnak a szelídségbe
a futóhomok-hajú tájak,
vagy ordítani egy utolsót a legnagyobb
magasba,
a sötét csillagok arcát megérinteni
Hölderlin toronyszobájába,
vagy a csillagatlan ég alatt
egy szirénás autó száguldana velem,
a ruháimból, a hajamból kéne

elköltözni,

az emlékeimből elutazni,
egy sosem látott folyó, hegy
talán téged is eltakarna,
kihajózni az agyamból,
egy Nap nélkül és víz nélküli óceánra,
emberiség nélküli Párizsba,
csilloghatna a szemem egy teremtés
előtti tájra,
akár Csontváry tejfehér lámpája,
de addig csak a vér nézelődik
a valamikori szemfehéren,
csak a múlt jön el értem,
kullog mellettem mint egy félszemű

kutya,

és körül rózsadögök, május-romok
mutatják az utat,
és mint egy visszautasított ajándék
szomorúan ballag eléem a Tisza.

Szervác József

Február 6., 1978.

(Nagy László temetése után)

Térzene szól: a félelem himnusza
harsog,
s a szív behódol, kiegyezik a zsarnok,
ítélkező szelekkel, földadja, amit
az agy viselt: a hit fájdalmait.

(És előállanak a nincs kufárai
fájdalmat mérnek és könyvelnek hiányt
s újra felosztják a lecsontolt jövőt
elméjük megannyi képelt gyarmatát)

(És tódulnak ájtatos spekulánsok
örökét hogy majd tagosítanak
s cégérezvén kiadni árendába
és bölintani hozzá hogy: nohát!)

(És csődülnek majd felkészült Mukik
nyomába nem, helyébe csak tolni
és masíroznak gyalogverebek —
ki nem repült, nem is tud úgy lehullni)

Itt nem lehet mást, csak nagyon
szeretni.
Nem lehet mást, sírva egymást temetni.
És megurazni nagyon a halált,
ha hidegvérrel újra eltalált.

(És jöhetnek a pálcás döntnökök.
És jöhetnek a késes versítészek.)
De meglesznek a megcsodált csodák —
ki hinni mert, arra nem száll enyészet.

Mert Ő nem félte, tudta a szabályt,
és most Ő az, ki énekelős
kedvében dalra fogja a halált,
ifjúsága miáltal jogerős.

Iszunk

a esámpás nyárutó elázik
torlaszolt ég alatt tarlók
kialudt városok kódorognak
füstös fejü alvadt hegyek
óvják a hervadt éjszakát
szüztelenített álmaink
mezítelen szagokat követelnek
bennünk a megkorbácsolt
évszak ünneppé vetkezett

ISZUNK

a szerelem mihozzánk
túl fiatal-tisztátalan a város
holtában is szüzeivel
szajhalkodik méltatlan
mámorunkhoz

ISZUNK

már látható

hajnalodhatatlan vágyak
igézetében viszketeg
sebeink fölfakadnak
mibennünk maradandót romlás
művelni nem fog

ISZUNK

kegyes

alkalmi párzásból is kikopottan

ISZUNK

statáriális reggel érkezik
osztogat magányos pofont
másnapos árva halált